

REIZEN MET EEN DOEL

Reizen met een doel, dat is waar steeds meer jongeren voor kiezen. Zo ook de 17-jarige Manon van der Knaap. Zij reisde in het kader van de wereldhulpweken af naar Zuid-India om daar 3 weken vrijwilligerswerk te doen op de 'Sri Ragavendra primary and nursery school'. Hieronder lees je haar verhaal.

Harde muziek en zingende tempels waren mijn wakker voor de maandagochtend. Het was pas 7 uur maar een straatje verderop was iedereen al klaarwakker. Er bleek iemand te zijn overleden en Ama vertelde me na wat handen –en voetenwerk dat er een begrafenis bezig was. Terwijl ik me klaarmaakte om voor het eerst naar het schooltje te gaan, kwamen er steeds meer nieuwsgierige vrijwilligers tevoorschijn. Wat is dat voor teringherrie? En, Waar komt die vrolijke muziek vandaan? Waren dan ook de meest gestelde vragen van die ochtend.

8.45 uur: Tijd om te gaan! Na wat succeswensen van de andere vrijwilligers had ik binnen 5 minuten de veilige haven die het guesthouse inmiddels geworden was, verruld voor het onbekende Ragavendra-schooltje. Samen met mijn reisgenootje Ellis zou ik hier de komende 3 weken een piepklein deel uit gaan maken van de 'wereldhulpweken'. De Wereldhulpweken staan in het teken van hulp en aandacht voor iedereen die zelf in actie wil komen bij ontwikkelingsprojecten die bijdragen aan het halen van de Millenniumdoelen. Er zijn namelijk 8 millenniumdoelen die in 2015, dmV internationale samenwerking, gehaald moeten zijn. Ik zou de komende weken mijn bijdrage gaan leveren aan millenniumdoel 2, het millenniumdoel dat ervoor staat dat alle kinderen in alle landen in 2015 basisonderwijs moeten volgen. Idealistisch is dit doel zeker wel te noemen, maar gelukkig kan ik hier neerschrijven dat over de hele wereld gezien het percentage kinderen dat naar school toe gaat is gestegen van 79% in 1990 tot 86% in 2004!

India heeft ook een enorme stap gezet op het gebied van onderwijs. In 1990 ging daar 72% van alle kinderen naar school en dit percentage is in 2004 gestegen tot 89%! Bij dit positieve nieuws horen helaas wel wat kanttekeningen. De verbeteringen gaan te langzaam en hoewel het percentage kinderen die toegang hebben tot onderwijs groeit, blijkt dat er veel kinderen hun school niet (kunnen) afmaken. Ook laat de kwaliteit van het onderwijs vaak te wensen over, en dat was jammer genoeg ook het geval op de Ragavendra school.

We hadden de hekken nog niet achter ons dicht gedaan of we werden al vanaf alle kanten verwelkomd door kinderen die zo snel mogelijk opstonden en zo hard mogelijk 'Goodmorning Miss' riepen. De directeur verwelkomde ons in zijn kleine kantoor dat, bleek later, vooral werd gebruikt als klaslokaal. Hij leidde ons rond over het kleine terrein van het schooltje. Een mooie watertank, een vrolijk lesgebouwtje, een glijbaan, 3 schommelkippetjes en een ecotoiletgebouwtje sprongen het meest in het oog tijdens de vrolijke uitleg van de directeur. Het zag er allemaal gezellig en goed uit en ik bespeurde stiekem een spoorje teleurstelling in mijzelf. Op de foto's die ik thuis had gezien was het schoolpleintje nog vrij van speelattributen, toilet en watertank. Het had me juist een uitdaging geleken om in enorm primitieve omstandigheden echt een blijvende verbetering achter te laten, maar dat leek me op het eerste oog nu onmogelijk gemaakt. Verwachtingen dus, die ik mischieen maar beter thuis had

kunnen laten. Een aantal dagen, gesprekken en indrukken later, bleek dat mijn eerste indruk niet kloppend was. Twee klassen bleken geen leslokaal te hebben en lesgeven in het lesgebouwtje was weer onmogelijk doordat de drie andere klassen enkel gescheiden waren door 3 houten schotten. Een enorm kabaal van kinderstemmen en schreeuwende leraren was het gevolg. Daarnaast waren er te weinig schoolbankjes en was er geen opbergplaats voor de enorme tassen die de kinderen van huis meenamen. Ook viel de stroom iedere dag standaard een aantal uur uit waardoor het kleine beetje verkoeling van de ventilators verdween. Goed lesgeven was dus redelijk onmogelijk. Een ander probleem op het schooltje was het lesrooster. Dat is er wel, en er zijn zelfs 4 toetsweken, maar het gebeurde bijna iedere dag dat er een leraar niet op kwam dagen. En dat heeft Ellis en mij een hoop improvisatiewerk opgeleverd in die 3 weken. Het kwam namelijk vaak voor dat groep 5 of 6 geen leraar had waardoor we hen maar korte lesjes frans, engels en aardrijkskunde hebben gegeven. Daarnaast hadden we in Nederland al een sponsor gezocht voor een cd-speler om op die manier ook de jongere klassen Engelse lesjes te kunnen geven. Eerst leerden we ze de engelse zinnen waarna we een dans gingen bedenken die de betekenis van de woorden uitbeelde. Hakuna matata en do-re-mi waren favoriet en 's middags, als alle concentratie op was, maakten we er een feestje van op het schoolplein met muziek, dansjes, ballonnen en schmink. 's Ochtends hebben we de kinderen vooral zelf

laten leren en denken in plaats van laten nazeggen en opdrucen, wat jammer genoeg de meest gebruikte lesmethode is in India.

Na 2 weken intensief met het schooltje bezig te zijn geweest, werden we door de directeur uitgenodigd om 's avonds bij hem te komen eten. Onder het genot van heerlijke Indiase gerechten kreeg ik voor het eerst het verhaal achter die constante glimlach van de directeur te horen. Hij vertelde over zijn schooltijd en hoe onmogelijk het voor hem werd gemaakt om naar school te gaan. In die periode is de Ragavendra-school ontstaan, al was dat wel in zijn gedachten. Hij wilde een school opzetten die toegankelijk zou zijn voor de armere kinderen en die de kinderen een toekomst kon geven. De slogan van de school is niet voor niets 'dreaming of a future' geworden. Hij begon thuis met een klein klasje kinderen waarna hij geld bij elkaar verzamelde om een echt schoolgebouwtje te realiseren. Jammer genoeg heb ik dit schoolgebouwtje enkel teruggezien als een ruïne, want ook dit is verwoest door de tsunami. Maar gelukkig staat er, een klein stukje verder, een klein, mooi schoolgebouwtje te pronken. Terwijl de directeur dit verhaal vertelde merkte ik hoe erg dit schooltje hem aan het hart ging. Het is zijn trots, hij heeft er alles voor over gehad. En hoewel hij vrijwel continu met geldzorgen zit en het schooltje draaiende moet houden, staat er altijd een enorme glimlach op zijn gezicht. En alle vrijwilligers die hij continu de naam 'my friends' geeft, is hij enorm dankbaar. Dat snap je ook wel als je het schooltje ziet, want in feite is de hele school opgebouwd door donaties. Toch vraagt hij nooit om geld, want hij is, net als vele anderen in India, erg gelovig. Hij vertrouwt erop dat het goed komt, en dat is echt ongelooflijk. Want ook nu weer, heeft het schooltje een enorme donatie nodig van minstens 2000,- euro voor een nieuw dak. Het regenseizoen

begint in november namelijk weer en als er dan niet genoeg geld is voor een dak op de nieuwe leslokalen, dan zullen er waarschijnlijk 2 klassen geen les meer kunnen krijgen.

In de 3 waardevolle weken die ik op het schooltje door heb mogen brengen heb ik echt even deel uit mogen maken van een andere wereld. Ik heb les mogen geven op een Indiase school, heb een Indiase begrafenis en verjaardag meemaakt, heb tempels bezocht en zwemles gegeven. Ik heb veel te jonge bedelaars van mij af moeten schudden, enorme hoeveelheden strohutjes, en teveel armoede gezien. Maar ik heb vooral een droom werkelijkheid zien worden, namelijk dat ik mijn bijdrage kon leveren aan een betere wereld en deel kon nemen aan ontwikkelingssamenwerking. Ik beschouw Nederland nu als één groot hotel, vooral omdat het leven in India zo hard kan zijn. Maar naast mijn eigen droom, is het heel hard nodig dat er nog een andere droom in vervulling gaat! Namelijk die van de directeur, die keihard werkt om dit schooltje steeds beter en groter te maken. En als jij tussen de 12 en 30 jaar bent, kun je net als mij, deelnemen aan het subsidieprogramma van Joho Xplore. Via dit programma kunnen jongeren vrijwilligerswerk doen en stagelopen in ontwikkelingslanden. Om zelf te zien hoe het er daar aan toe gaat. Om te zien waarom ontwikkelingssamenwerking belangrijk is. En om die boodschap door te geven aan andere Nederlanders.

De reis heeft bij mij een onuitwisbare indruk achter gelaten, en ik ben de mensen achter het programma van Joho Xplore dan ook enorm dankbaar dat ik dit avontuur mee heb mogen maken!

Manon van der Knaap

Voor meer informatie:
www.wereldhulpweken.nl
amaidi.waarbenjij.nu

